

ורד ריבקיין

שוב אין בכוחי

שוב אין בכחי להתרפז.
 ככל שמתמיד המבט
 נאספים המקומות שהוא איננו בהם.
 הילד גדל לגבה, אך קולו
 מתנמד ונזכר בתהמיו.

אני ילדה, ומבטי ארבים ומקומיים.
 אין לי ארץ מלבדי, אין רפבת לקראתי.
 מיפי הנקדה צומחת ארץ
 ותשוקותיה מלחמה
 וקדשתה רפויה מאד
 וזכרה בכנפים מוציא אור וסוף לו.